

De Heilige Ziel

De Heilige Ziel

Lady Lily

Schrijver: Lady Lily

ISBN: 9789403895628

© Lady Lily

Voorwoord,

Er bestaan tal van verhalen over koning Arthur. Maar als we ze lezen, is het vaak lastig te zeggen of ze echt gebeurd zijn. Net als literatuur, zijn er ook films over hem gemaakt, waarin hij aan de Ronde Tafel zit met zijn twaalf ridders.

In vele culturen en tradities staat het getal twaalf symbool voor volmaaktheid. In het Christendom staat het voor de twaalf apostelen, maar het staat ook voor de twaalf maanden of de uren op een klok.

De mooie en verborgen romance tussen Lancelot en Guinevere blijft in ons geheugen gegrift. Zij moesten hun ware liefde voor elkaar opgeven in het belang van het koninkrijk. Uiteindelijk werd hun geheime affaire verraden door Mordred. Hij drong er bij koning Arthur op aan om Lancelot te straffen en de koningin op de brandstapel te laten eindigen.

Mordred, de zoon van koning Arthur en zijn halfzus Morgaine. De jongen haatte zijn vader, omdat hij niet erkend werd en dus nooit de troon zou bestijgen. Dat zorgde ervoor dat hij, samen met zijn moeder, chaos en verraad zou zaaien.

Morgaine, ook wel bekend als Morgana, of Morgan Le Fay werd vaak gezien als heks of Hoge priesteres. Volgens de legendes zou ze, door haar sluwheid, Arthur verleiden en in haar bed gelokt hebben. Hierdoor werd ze zwanger van Mordred. We beschouwen dit vandaag als ongewoon. Op de een of andere manier is dit verhaal altijd gezien als iets verkeerd en schandelijks.

Dan zijn er Merlijn en Viviane, de Vrouwe van het Meer. Hun verhaal toont aan hoe zij hem verleidde en hoe hij daarna geobsedeerd raakte door haar. Net als in het verhaal van koning Arthur en Morgana, krijgt de vrouw hier ook weer de slechte naam. We weten allemaal dat de patriarchale cultuur de vrouwen afschilderde als verleidsters, heksen en medewerkers van de Duivel. Men kon niet tolereren dat vrouwen hoger zouden staan dan mannen. Het idee dat Merlijn en Viviane, of de koning en zijn halfzus, elkaar als gelijken beschouwden was totaal ondenkbaar in die tijd.

Het verhaal van Parzival, springt eruit. Hij werd erkend als één van de ridders, hoewel hij aanvankelijk beschouwd werd als een gek. Zijn zoektocht naar de Heilige Graal bracht hem wijsheid.

Er zijn geen concrete bewijzen dat al deze gebeurtenissen zich daadwerkelijk op dezelfde moment hebben afgespeeld. In ieder verhaal schuilt een vleugje waarheid. Onderzoek heeft aangetoond dat er wel een kern van waarheid in te vinden is. De mythe blijft een mysterie en dat is precies wat ons blijft intrigeren in de verhalen van koning Arthur. Filmmakers, schrijvers, tekenaars, schilders, poëten... blijven hun inspiratie en fantasie putten uit dit wereldfenomeen.

Ook ik heb mijn fantasie, waarheden, magie en wijsheden gehaald uit deze legende, maar ik heb bewust gekozen om er een totaal andere wending aan te geven. In dit verhaal zal niet koning Arthur, maar Morgana de hoofdrol spelen. Zij verdient het, net als alle vrouwen uit onze historiek, om een waardige plek te krijgen. Niemand is sterker, machtiger, slimmer of beter. We zijn allemaal uniek, ieder op onze eigen manier.

Mijn verhaal is uniek, omdat ik jullie dingen ga vertellen die niemand anders weet. Een legende die dieper gaat dan geheime intriges en romances. Het wordt beschouwd als een fabel, omdat niemand het durft te accepteren zoals het is. Sterker nog, je zult begrijpen waarom het tot op de dag van vandaag een mysterie is gebleven. Aan jou, lieve lezer, om te onderscheiden wat waar is en wat niet. Laat los wat je niet dient en omarm wat vertrouwd voelt, maar bovenal, aanschouw de diepe essentie van de Heilige Ziel die voortkomt uit onvoorwaardelijke liefde.

Liefs, Lady Lily

**Wat ooit geweest is,
kan men altijd veranderen.**

Proloog; Ergens ver weg en lang geleden...

Diep verzonken in gedachten zat Igraine aan de rand van het bos op een boomstronk. De komst van haar zus Viviane en Merlijn spookte door haar hoofd. De laatste keer dat, de Vrouwe van het Meer, was langsgekomen, was geleden van toen ze trouwde met Gorlois, vier jaar geleden.

Het geluid van de zee gaf haar een rustig gevoel. De koude wind blies zachtjes op haar huid. De zon kwam tevoorschijn vanachter een donkere wolk. Het voelde fris aan, maar het stoorde niet. De lente was op komst, weldra zou ze Ostara vieren. Al was vieren veel gezegd. De tradities en gedenkmomenten die hiermee gepaard gingen, hield ze in stilte voor zich. Hier en daar ontdekte ze dat bedienden hetzelfde deden. In geen geval mocht haar man, de heer des huizes, ontdekken dat dergelijke rituelen werden uitgevoerd. Hij was een diepgelovige man. Voor hem bestond maar één God, al het andere waren verhalen die geen waarde hadden.

Met afschuw dacht Igraine terug aan de eerste weken en maanden nadat ze hier toekwam, gedwongen en alleen, ondanks dat Gorlois zijn best deed om haar te behagen. Het nam niet weg dat hij een man was die geen nee tolereerde. De keren dat hij haar gedwongen had om met hem naar bed te gaan, deed haar niets meer, de slagen en vernederingen evenmin. Deze waren in zijn ogen nodig, om haar duidelijk te maken dat een vrouw moest zwijgen en enkel nodig was om kinderen te baren. Hij hield van haar, maar op een andere manier dan waarop zij de waarde van liefde kende. Gorlois was niet veel thuis, maar als hij er was dan overspoelde hij haar met geschenken, dat was zijn manier om zijn vrouw te plezieren. Liefkozende woorden of tederheid was niet aan de orde. Ondanks dat mocht Igraine niet klagen. Hij was een goede man, die haar Morgana had laten houden, een dochter die voor hem van geen belang was. Hij had liever een zoon gehad, zoals de meesten. Net als hij hoopte ze weldra een zoon te dragen. Maar als ze terugdacht aan wat haar zus en Merlijn hadden gezegd, dan zou ze een zoon baren van een andere man, niemand minder dan Uther Pendragon.

De zon verborg zich weer achter de stapelwolken. Igraine keek in de verte, terwijl ze een koude rilling over haar lichaam voelde trekken. Enerzijds was ze blij dat ze geen Hogepriesteres was zoals Viviane, maar anderzijds leek het haar spannender dan dit leven.

Ongeacht wat Igraine wenste, ze leek weinig tot geen keuzes te hebben en deed wat haar werd opgedragen, zowel door Gorlois als door haar zus. Het deed haar de uitzichtloosheid van dit leven nog meer verachten, maar dan dacht ze aan Morgana en aan wat het lot in petto had. De man met wie ze al die jaren had samengeleefd, zou weldra niet meer zijn. Op welke manier dit ook zou plaatsvinden, het was onafwendbaar. Haar gevoelens voor Gorlois waren niet oprecht, eerder gedwongen. Als ze dan dacht aan de profetie die Merlijn en Viviane, haar hadden verkondigd, dan leek het leven haar eindelijk toe te lachen, al ontkende ze het eerst en voelde ze angst.

Angst omdat ze de liefde maar voor korte duur zou ervaren. Viviane en Merlijn vertelden haar dat de opkomende koning Pendragon en zij ooit al eens een leven hadden gedeeld met elkaar. In dit leven keken ze vanop een berg naar de zonsondergang. Innig in elkaars armen beloofden ze elkaar eeuwige liefde, wetende dat in een volgend leven alles zou komen zoals het bestemd was. De tijd was nu gekomen voor de profetie om zich te voltrekken, zoveel jaar later. Igraine keek naar de zon die terug tevoorschijn kwam en onderging, in de verte achter de bomen. Ze voelde de laatste warme stralen. Het herinnerde haar eraan dat het leven haar zou worden ontnomen, zodra ze haar zoon op de wereld zou zetten. Dit was hoe ze het haar hadden voorspeld. Op die manier zou ze heengaan. Igraine wist niet hoe ze zich hierbij moest voelen, bang of blij dat ze deel zou uitmaken van iets groots.

De woorden van Merlijn stonden in haar geheugen gegrift; *‘Jouw zoon zal koning worden, de grootste van heel het land, maar jouw dochter Morgana zal een nog grotere kracht bezitten. Samen zullen ze een kind hebben, een zoon. Deze zoon zal samen met zijn moeder haat en oorlog zaaien, maar het zal van korte duur zijn. Tenzij de keuze van haar bewustzijn krachtiger blijkt dan het lot van haar ziel.’* De gedachte dat haar zoon bij haar dochter een kind zou verwekken verafschuwde haar. Als ze de wijze woorden van haar moeder mocht geloven, dan leek dit de normaalste zaak. Waar het immers om draait is niet het bloed dat je deelt, maar de energie van je ziel.

De zon verdween achter de laatste bomen in de verte. Een stevige windvlaag deed Igraine huiveren. Alsof het weer exact wist hoe ze zich diep vanbinnen voelde. De rilling herinnerde haar weer aan het laatste wat Merlijn gezegd had, dat haar

kleinzoon samen met zijn moeder, haar dochter, haat en oorlog zou zaaien. Hoe kon een onschuldig, lief kind als zij een oorlog ontketenen? Het voelde irreëel, maar toch zou het zo gebeuren. Igraine kon de woorden van Merlijn noch die van haar zus in twijfel trekken. Ze wist zeer goed dat hun voorspellingen altijd uitkwamen.

De woorden gonsden in haar hoofd. Igraine deed haar ogen dicht om beter te kunnen visualiseren wat er verder met hen besproken was. Gelukkig was Gorlois niet thuis. Hij zou het niet hebben toegelaten dat dit gesprek zonder hem plaatsvond. En als hij het had bijgewoond, zou hij Viviane ongetwijfeld de mond hebben gesnoerd. Hij was niet bang van haar, maar wel van Merlijn. In Gorlois' ogen was Viviane een heks, een hoer, een demon die samenwerkte met de Duivel. Dat verklaarde waarom Merlijn voor haar charmes was gevallen. Merlijn was betoverd. Daar had Igraine geen vat op. Er deden zoveel geruchten de ronde over de Vrouwe van het Meer en de Magiër, dat het haar niet meer uitmaakte. Wat ze wel wist was dat een Hoge priesteres niet gehuwd mocht zijn en zich enkel aan haar lot moest wijden, om liefde en harmonie te delen. Het was maar hoe je het bekeek, zij en Merlijn hoefden niet getrouwd te zijn om elkaar lief te hebben. Liefde delen met elkaar is meer dan enkel een symboliek van het huwelijk.

Igraine trok de zware wollen mantel die ze droeg steviger om zich heen. Haar ogen waren nog steeds gesloten. *'Als je dochter de juiste keuze maakt, zal ze een einde kunnen maken aan de verwoesting van haat en oorlog,'* klonken de woorden van Viviane, zacht en liefdevol. *'Zij zal, samen met het deel van haarzelf dat ontbreekt, de krachten bezitten om grootse dingen te verwezenlijken waar geen andere ziel tegenop kan.'* Zowel toen als nu, begreep Igraine niet wat ze hiermee bedoelde, ook niet wanneer ze om meer uitleg vroeg. Ze hadden haar voldoende gezegd, misschien zelfs te veel, hadden ze geantwoord. De gedachte dat ze weldra zou sterven, bleef haar een naar gevoel geven. Aan de andere kant, was dit enkel maar een illusie. *In het rijk van de ziel bestaat de dood niet. Het kiest ervoor om te reïncarneren. In ieder leven zal het lessen leren. Deze zullen ervoor zorgen dat de ziel evolueert en authentieker word, tot dat wat het hoort te zijn.* Deze tekst herinnerde ze zich van toen ze klein was. Toen haar moeder ze voorlas uit het boek dat altijd onder haar bed lag. Vanop een afstand of zelf in een volgend leven zou Igraines ziel de gebeurtenissen waarnemen of energetische boodschappen doorgeven wanneer dat van haar werd

gevraagd. Op een of andere manier leek het haar te sussen, wetende dat ze op deze wijze kon blijven helpen aan de profetie waar zij deel van uitmaakte.

Igraine draaide zich om, een energetische aanwezigheid kwam naast haar zitten. Een traan rolde over haar wang, toen ze de koude hand van haar moeder voelde.

‘Ik ben er klaar voor,’ sprak ze luidop. ‘Ik sluit me aan bij mijn lot.’ Er kwam geen antwoord, enkel maar een liefdevolle omhelzing die haar het gevoel gaf dat alles goed zou komen.

Valia-akh fira-mor, sa-ka'shada.
Ren-Kuku mir-riel, shul-mortha en-akh.
Sutekh-thul sa-fira, d'mor-ia en-ka.
Nar-riel... Na-seneb...
Khem-ka sha-null-fira.

**Zodra we zaadjes planten,
groeien er avonturen.**

‘Laten we hier overnachten,’ zei ze tegen Amara. Het immense rotsblok zou hen beschutting bieden, zowel tegen het weer als tegen vreemden. Met een korte bries maakte het dier duidelijk dat het goed was en stopte. Met een elegante beweging zwierde Alexia haar been over het paard en liet zich zakken totdat haar voeten de grond raakte. Het was niet eenvoudig met haar dikke mantel en jurk, maar het lukte. Ze knoopte de mantel los en streek vluchtig de zacht gekleurde jurk, glad. Nauwkeurig speurde ze de omgeving af, maar er was niemand te zien. Tegelijkertijd spitste ze haar oren voor ongewone geluiden, maar ook die bleven uit. De takken waren kaal, maar op sommige verschenen al knoppen, klaar om open te bloeien. De winter liep ten einde. Een tijd brak aan waarin de dorheid van het landschap zou plaatsmaken voor weelderig groen en bosrijke taferelen.

‘Goed plekje, niet?’ Ze streek met haar hand door de zwarte manen van het paard, maar kreeg geen reactie. ‘Kom op,’ ging Alexia verder. ‘Het is alleszins beter dan dat van gisteren.’ Ze waren samen inmiddels al drie nachten op pad. De rit naar hun bestemming zou slechts twee dagen duren, maar onderweg waren ze op enkele obstakels gestuit. Voor haar leken het geen belemmeringen, voor Amara des te meer. Op de dag van hun vertrek, had Viviane, haar laten beloven dat ze zich niet zou laten afleiden door allerlei zaken. Die belofte hield echter niet lang stand. Het was Amara die haar baasje steeds moest meetrekken, anders waren ze nog langer onderweg geweest.

Alexia kon immers de taal van dieren begrijpen. Door middel van haar innerlijke stem kon ze telepathisch met hen communiceren. Dit werkte echter enkel bij dieren met vier poten; bij dieren met vleugels lukte het niet.

Tijdens de rit werd ze afgeleid door allerlei gewaarwordingen die haar nieuwsgierig maakten, klaar om te helpen of te luisteren. Amara vond het maar niets en maakte haar meermaals duidelijk dat dit niet was wat hun was opgedragen: de weg naar Camelot volgen, zonder omwegen.

‘Wat denk je?’ vroeg Alexia. ‘Zal ik een vuurtje maken en de wortels en aardappelen koken die ik nog over heb?’ Ze haalde het laatste eten uit de zijzak die aan haar zadel bevestigd was. De aardappelen zagen er niet meer echt smakelijk uit

en de wortels lagen er slap bij. ‘Het is wat het is,’ bromde ze met opgetrokken neus. Het paard zuchtte en liet haar verstaan dat het haar schuld was dat ze nu verschrompelde groenten moesten eten. Alexia had het konijn met de gebroken achterpoot maar niet moeten helpen, of de vos die vertelde over vreemde voorbijgangers. ‘Ach mopper toch niet zo,’ ging ze verder, terwijl ze enkele gedroogde bladeren en takken nam. ‘Kan ik je gelukkig maken met een appel als extraatje? Al zit er wel een vieze, bruine vlek op,’ merkte ze op toen ze de appel uit de jute zak nam. Het paard stampte stevig met haar voorpoot op de grond. ‘Jij koppig beest,’ grinnikte Alexia, terwijl ze Amara een paar zachte klopjes op haar achterste gaf.

Ze maakte een stapeltje van alles wat nodig was om het vuur aan te maken. Op een gelijkmatig ritme wreef ze haar handen tegen elkaar. Haar ogen waren gesloten, terwijl ze de bewegingen versnelde, en daarna weer vertraagde. Zo ging ze enkele minuten door. Ze kon de warmte die ze opwekte doorheen haar lichaam voelen stromen. Vervolgens strekte ze haar handen uit naar het stapeltje en een vlam schoot op. Alexia legde er nog wat bladeren en takken bij, tot er een flink vuur ontstond.

‘Kijk eens aan,’ glimlachte ze tevreden. Ze nam het keteltje naast zich, vulde het met water en deed de groenten erbij. ‘Binnen enkele minuten hebben we eten.’ Amara kwam dichterbij en keek goedkeurend naar de ketel.

Het paard legde haar oren plat naar achteren en zuchtte. Alexia hoorde geritsel in de verte dat leek dichterbij te komen. Voorzichtig nam ze het mes waarmee ze de groenten had gesneden. Het vuur gaf wat licht, maar niet voldoende om de duisternis van het bos te verdrijven. Het geluid kwam steeds dichterbij, waardoor Alexia zich openstelde om te voelen of het een dier was, of een mens. Een sidderaal kronkelde vanuit haar onderrug omhoog, maar haar intuïtie gaf meteen aan dat het goed was. Toen ze haar ogen uiteindelijk weer opende, zag ze een schaduw naderen. Amara’s oren kwamen recht, maar ze trappelde niet van onrust. Ze bleef gewoon rustig staan.

‘Hallo Dante,’ groette Alexia zacht. Een grote, donkere gestalte op vier poten stapte het licht van het vuur binnen. ‘Jij hebt zo te zien iets veel beters gegeten dan wij.’ De wolf likte zijn bebloede bek schoon. Na al die jaren, verbaasde het haar nog steeds, hoe groot hij was, groter dan welke andere wolf ook die ze ooit had gezien. Hoewel hij voornamelijk wit was, had Dante ook enkele zwarte vlekken. Het beest symboliseerde de mannelijke energie met een vleugje vrouwelijke kracht.

Alexia kreeg hem toen ze tien jaar oud was. Daarvoor was ze aangewezen op de dieren die rondom het huis leefden. Dat vond ze niet erg, elk dier had immers zijn eigen charmes, maar wolven waren haar favorieten. Toen ze oud genoeg was om in de leer te gaan, kreeg ze Dante als geschenk van Viviane en Merlijn. Het was ongewoon dat een jong meisje op die leeftijd al werd ingewijd in haar bestemming. Iedereen in Avalon had een gave waarmee zij hun lot aanvaardden en werden wat voor hen bestemd was.

Alexia had weinig keuze gehad, dan te leren wat haar lot was. Telkens wanneer ze dieper wilde ingaan op de betekenis ervan, of meer wilde weten over de profetie, waarvan zij deel zou uitmaken, werd ze het zwijgen opgelegd. Viviane, haar leermeesteres, hield Alexia nauwlettend in het oog. Het was niet gemakkelijk, vooral niet wanneer de rebellie, die in haar borrelde, zorgde voor een hevige vurigheid. Wanneer ze woedend werd, kon ze met haar handen dingen in brand steken, zonder dat ze wrijving hoefde te gebruiken. Dante was haar troost in moeilijke momenten, ook nu, terwijl ze naar een bestemming werd gestuurd die bij haar lot hoorde. Viviane had niet meer verteld dan nodig was: *‘Je lot is bedoeld om te ontdekken. Het is aan jou om je gevoel te volgen en te beseffen dat er geen foute of juiste keuzes bestaan. Een foute keuze is om van te leren, een juiste keuze brengt je dichterbij de vervulling van je lot.’*

Dante trok zijn neus op toen Alexia hem een stuk wortel aanbood. Amara daarentegen smulde van het maal en het toetje, met of zonder vlek. De appel was in één hap verdwenen.

‘Morgen is de grote dag,’ kondigde Alexia aan. ‘Morgen komen we aan in Camelot. Daar zal, mijn missie beginnen, samen met de lente die eraan komt.’ Alles wat voordien was gebeurd, was slechts de voorbereiding. Er hing een spanning in de lucht, maar ook een gevoel van vervulling en trots. Zij zou deel uitmaken van iets groots, dat was het enige wat ze wist. De rest bleef een raadsel. Viviane had in al die jaren nooit met een woord gerept over wat er haar te wachten stond. Merlijn, die af en toe, naar Avalon reisde, praatte zo nu en dan, bewust of onbewust, zijn mond voorbij. Dankzij hem, wist Alexia dat wat er in Camelot zou gebeuren, of wel in harmonie zou eindigen of alles zou vernietigen.

‘Wat denk je, Amara?’ vroeg ze aan het donkerbruine paard, dat dezelfde kleur had als haar lange, golvende haren. Amara briede en stampte met een hoef. ‘Jaja, ik weet